

Адресъ Редакция в. „Железничарски подежъ“,
Бул. „Ломско шосе“ № 6 — София, тел. 3-15-25

ГАТАНКИ

1.
Въвъ нашитѣ народни приказки,
тѣ вѣчно ходятъ двама.
Той вѣчно е язмамения,
макаръ че страхъ на всѣкиго задава.
А тя — хитрица и лукава,
на болна се приструва.
Нали си е такава?
Макаръ че той,
пребитъ отъ бой,
на грѣбъ я носи,
пъкъ тя се подиграва:
„Боленъ — здравъ носи“.
Кои сж, отгатайте?

2.
Мама въвъ ржцетѣ си
грабнала паница:
отъ вѣнъ е зелена,
вжтре пълна съ вино,
руйно и червено,
или пъкъ съсь медъ.
Надъ плоднитѣ градини
горешо слънце грѣе
отъ блѣсналия сводъ.
А тя съ очи ни гали
на всички обещава
послушни ли сме ние,
по рѣзенче ни дава.
Какъвъ е този плодъ?

Санда Йовчева

НАША ПОЩА

— Порицаваме постжпката на Вл. К. Дончевъ отъ сп. Морава, който е преписалъ стихотворението „Младостъ“ на Ал. Геровъ, у-къ VII кл., печатано въ бр. 4—5 на сп. „Българска речъ“ и го е пратилъ отъ свое име. За напредъ Вл. К. Дончевъ не може да ни бжде сътрудникъ. Всички онѣзи отъ нашитѣ сътрудници, които плагиатстватъ, не ще бждатъ допуснати да участватъ въ вестничето ни.

— Деца, участвайте въ третия нашъ конкурсъ!

НЕ СИ ХАРЧИ ПАРИТѢ БЕЗЦЕЛНО.

а прати 3 лв. въ гербови марки до:
Д. Колевъ, ул. Регентска 10 София,
за да получишъ веселата книга
„МЕДЪ И ЖИЛО“ отъ хумориста
Пурпуринъ, която ще те изненада.

ДЕТСКО ТВОРЧЕСТВО

УЧИЛИЩЕНЪ ЗВЪНЪ

Данъ... Данъ... Звънъ...
Чувамъ азъ отвѣнъ
школската камбана
да звѣни отрано...
Данъ... Данъ... Звънъ...
Радостъ вредъ навѣнъ
грѣе по лицата
само на децата.
Данъ... Данъ... Звънъ...
Всичко, като въ сѣнъ
лѣтото отмина
и тази година...
Данъ... Данъ... Звънъ...
Школото отъ вѣнъ
сбира вси и мене
и за трудъ зове ни.

Янко Урумовъ

КОСЪ

Гроздъ до гроздъ — жълто златъ,
съсь сърдечни викове,
кани мами и зове.
Тичай въ мигъ и съсь викъ,
до гроздата ти клекни,
и устата си пълни.
Че сега, есенята,
е лозницитѣ — дарила,
съ плодъ узрѣлъ и изобиленъ.
Ето косъ, голъ и босъ,
пѣе пѣсни чудновати
и кълве зърната златни.

Емилъ Захариевъ

НОЩЪ НАДЪ ТЪРНОВГРАДЪ

Тихъ вечерникъ поллюлява
стихналия Търновградъ
и въвъ сѣнъ го залюлява
крепъкъ, сладъкъ и благатъ.
А вѣтрецътъ драгъ ромони
въ тѣзи жалки старини
и съсь шумкитѣ се гони
край срутени зидове.
Благъ, спокоенъ сѣнъ унася
ж. п. пансионъ млъкливъ
и въвъ зрачностъ го принася
надъ покоя мълчеливъ.
Отъ небето примамливо,
трепкатъ множество звезди...
Отъ баири тѣй игриво
свѣткатъ искри — рой очи.

Янко Урумовъ